

Helise

pikalt sa...

Kevad. Koolides on pereheitmise aeg.

Üleeile helises viimane koolikell tänavustele keskkooli lõpetajatele. See tähendab, et õppetunde enam ei toimu, koolikell neile viiekümne kolmele, kes lõpueksamitele vastu lähevad, enam ei tundi, ei tunnist välja helise.

Hommikul kella üheksast võis Kärkla südalinnas näha suurt kasvu väikesi lapsi, rannitsad seljas, lemmiklelud kaenlas, tegemas silmatorkavalt vallatust: rongkäik suundus kooli, kus käidi tervitamas oma esimesi õpetajaid ja meenutamas esimest koolipäeva.

Siis tuldi kokku kooli saali: abiturientid, õpetajad, koolikaaslased. Siin pidi varsti helisema see sümboolne, see päris viimane koolikell.

Suuri väikelapsi võttis vastu keskkooli segakoor (juhatas õpetaja E. Teras). Aga abiturientidel endilgi oli ette valmistatud korralik eeskava, sõna- ja muusikapõimik (autor Raido Saar, kes tänavuste lõpetajate hinnangul on kogu lõpetajaskonna hing ja elustaja — «Mis meist küll saaks, kui Raidot ei oleks!»). See oli kena kompaktne etteaste, kus kõrvuti pilaga enesekriitikat ja nukrust. Esinejate auks peab ütlema, et keegi neist oma väikelapserollist välja ei langenud.

Kõneles õppealajuhataja Ain Taube, esimese klassi õpilased (õpetaja H. Ait) laulsid ja kinkisid lõpetajatele endakorjatud nurmenukke, koor ja lõpetajad laulsid koos veel mitu laulu. Lastevanemate nimel soovis tuult tiibadesse ja kinkis neli luulerida lõpuaktuse kutsele Ave Alavainu. Siis sai sõna kooli direktor Rein Väljas, kellel oli lõpetajatele tõeline üllatus: 1991. aastal kesk- ja põhikooli lõpetavad noored saavad üle viiekümne aasta taas EESTI VABARIIGI küpsustunnistuse.

Siis ta heliseski. Lõpetajate ansambel laulis nukralt «...helise pikalt sa...» Esimese klassi poiss helistas vana koolikella kaua ja täie tõsidusega. Oli ilus ja kurb.

Jõudu siis eksamiteks, Kärkla XLIII lend, ja seekord Eesti Vabariigi I lend! Kohtume teie kõigiga (loodetavasti, parimal juhul) 9. juunil kooli lõpuaktusel!

Aina REITSNIK